Correctionele rechtbank van Luik, vonnis van 25 februari 2021, in de zaak D.

Bedreiging met een aanslag - Telefonische bedreiging - Bedreiging met een aanslag gericht tegen een OCMW - Bedreiging ingegeven door achterstand in de betaling van het leefloon - Situatie van behoeftigheid van de beklaagde

Een 28-jarige man zit in een moeilijke situatie. Hij is getrouwd en heeft één kind. Hij ontvangt een uitkering van het OCMW en samen met zijn vrouw die deeltijds werkt, bedraagt hun inkomen 1200 euro per maand.

Door de ademhalingsproblemen van zijn dochtertje dat met kinesitherapie en geneesmiddelen moet behandeld worden, maakt hij zich bezorgd op 30 oktober 2018 bij de maatschappelijk werker van het OCMW over de vertraging bij de betaling van zijn leefloon. Er wordt hem gezegd dat hij de betaling dezelfde dag zou ontvangen op zijn rekening, geopend bij dezelfde bank als het OCMW. Omdat hij op 31 oktober nog niets heeft ontvangen, neemt hij opnieuw contact op met het OCMW. Het OCMW vindt dat onbegrijpelijk en verzekert dat de betaling onmiddellijk zou plaatsvinden. Wegens de brugdag na Allerheiligen verneemt de vader pas op 5 november 2018 van zijn bank dat hij de betaling op zijn rekening nog steeds niet heeft ontvangen en neemt hij onmiddellijk opnieuw contact op met het OCMW. Het OCMW roept een fout in van de bank en beweert het geld te hebben overgeschreven. Omdat hij het geld op 6 november 2018 nog steeds niet heeft ontvangen, neemt hij opnieuw contact op met het OCMW. Hij maakt zich dan boos over de nieuwe belofte van betaling die hem wordt gedaan. Hij dreigt aan de telefoon het OCMW op stelten te zetten als hij zijn leefloon niet binnen een half uur zou ontvangen. De verantwoordelijke van het OCMW neemt deze bedreigingen ernstig en belt de politie.

De man wordt voor de correctionele rechtbank vervolgd voor bedreigingen met een aanslag.

Hoewel de strafrechter de moeilijke werkomstandigheden van het personeel van het OCMW erkent en van mening is dat de betrokkene hen niet verbaal had mogen bedreigen met een aanslag, toont hij begrip voor het menselijke aspect van de zaak: de precaire situatie van deze jonge vader wiens kind ziek is, de vernedering omdat hij herhaaldelijk bij zijn maatschappelijk werker moet bedelen om de betaling te verkrijgen van een leefloon waarop hij recht heeft, en zijn ontreddering omdat hij niet de noden van zijn kind kan lenigen

De strafrechter is van oordeel dat in zo'n omstandigheden het bedreigend karakter van het gedrag van de vader moet worden gerelativeerd. Hij kent de vader de opschorting van de straf toe. De strafrechter legt dus geen straf op. De schuldig bevonden vader moet zich gedurende een proeftijd van 18 maanden aan bepaalde voorwaarden houden: hij moet zich laten begeleiden door een justitieassistent, hij mag geen nieuwe strafbare feiten plegen en hij moet een geweldbeheersingscursus volgen.

Het vonnis illustreert de grote onmacht die mensen in extreme armoede moeten ondergaan wanneer zij afhankelijk zijn van een bureaucratie die zo (dis-)functioneert dat hun grondrechten worden ontzegd. Dit moet wel leiden tot onbegrip, vernedering, hulpeloosheid en zelfs tot hevige reacties uit wanhoop.

Het meest schrijnende aspect van de zaak is dat de bedreiging het gewenste effect had, aangezien de vader op de dag van het incident zijn toelage heeft ontvangen.